

KAMOV U BARCELONI

(BOLNICA SANTA CRUZ, 19. KOLOVOZA 1910.)

*Consummatum est
consummatum est
doigrao*

*na svojim krtima dovre dovukao si
svoj grob
između ova četiri zida
masnoća zidova ovih sja jedinim još
životom za tebe
sve patnje s ovih bolničkih ležaja oko tebe
slile se u masnoću ovih zidova sve
patnje sadašnje negdašnje posvudašnje
posvemašnje
u tvoju beskrajnu pustoš*

*toneš u sebe usrkuješ se u se
noge te i ruke tvoje napuštaju*

*prepušten svojoj uvaljenoj utrobi
glasa sve klecavijeg
od svega dalek
(masnoća ovih zidova jedini tvoj razgovor)
toneš sve dublje*

*daleki škrgut vrata prozora koraka
riječi škrgut plača
daleki hodnici jecaja smijeha grohota*

ne!

neće nećete me imati! bježim!

naidete li

nestao!

nećete me naći!

virit ću iz ništavila ništavilo iz sna ništavila

nehajan

nepoznat proklet litalac prljava košulja
 pjesnik propao iznošen ismijač rodoljublja rogojublja
 pljuvač znanaca nesaznanih domovinskih krpa
 grumen posranog nesklada koji se psovkom branio i
 hranio truo tonem u trulež
 raspadam se

snivač blaženog mraka! dušmanin svoj vlastiti

guših sebe i uguših vas

more i sunce

iako mi

protusloveći prilazite

iz masnoće ovih zidova prilazite

o more i sunce! žalom ispranim bijelim

bijelim jutarnjim

ćutim

toplinu ljetnu

vidim

dolazite mi u susret

sunce! i more!

kamo vas u mrak?

obraćam se vama iz mraka već obnevidio

uzvišenu milost s vaših usana gonetam možda i

porugu vašu vi

moja lelujava žala nevini talasi

praskozorja očiju vedraca prozračnih svijetlih svih stvari

što razbuđene protežući se izviru iz noći

zaboravite zaboravljenog hulnika bez osmijeha

vi

što prodoste kroz šibe poput njega dođite rane moje

šibajte me po leđima po obrazima rane

rane na rane slažite raskrvarite kraste zamrlih priviđenja

o moja snoviđenja dođite

kumim vas sljepilom bunila umirućeg o

blistavi moji zidovi!

čemu sam zapravo težio zahuktan

jureći sumanuto bučan

sjena bučna među sjenama

kroz rovove zaglušne mrkline?
 čemu sam se u beznadu nadao?
 o na žalu izgarati izgorjeti na suncu nepomičan!
 jer od početka sam prozreo sve
 sve sam krinke prozreo i
 one lažnih prevratnika što se proture u vladaoce
 i krinke lažnih čednika što sišu ljudsku krv
 krinke silnika onih od malih ognjišta do prijestoljā
 krinke kratkih milostivih zločinstava do
 nemilosrdnih dugotrajnih mučenja
 krinke bezočno otvorene vjerā i gesalā sve sam prozreo a
 dopustih sebi zaborav na spas kroz
 uništenje sebe na bjelucima žala osunčana!
 jer drugoga izlaza nema! mentre che
 il danno e la vergogna dura
 mentre che

usta mi puna pjeska
 konačno
 početak početka dokončanja sve je bliži
 ne sjećam se više svojih ruku nogu
 tonjenje kostiju mesa
 udarac Pesnice svijesti raspadanja
 caro m'è 'l sonno
 caro m'è 'l sonno
 il sonno il sonno il son sò znam osjećam
 konačno sve veću
 sladostrast tonjenja
 udaraca

plačena ruko ledene Kitty
 plačena ruko daleko da si daleko od mene
 daleko i ti što se iza nje skrivaš
 što milosrđe hiniš plava Sonjo Fjodora Mihailoviča
 znadite
 i na drugoj je obali ništavilo

Kitty
 praznina zagrljaja jednaka praznina
 nedohvatna himbena Sonjo
 neću kuknjave ni sućutnoga grcaja!

al oprostite mi ipak malu raznježenost na kraju
 budite nadalje prisno bešćutne hladno očajne poput
 mog onaniranja nad vama Sonjo i ti

*ledenico iz mojih tlapnja jer
varao sam i ja vas praznine moje varao
kažem to da umirući završim s dostojanstvenom grimasom
nimalo nisam bolji od vas
nisam bio bolji*

*ulazi u me naglo prekriva me ovija crna
crna čoja ona jedina
crna crnina
istinska domovina
vuče me prema dnu sve dublje
domahuje mi Silvije
dragi Silvije Strahimir on jedini
domahuje*

Drago Ivanišević